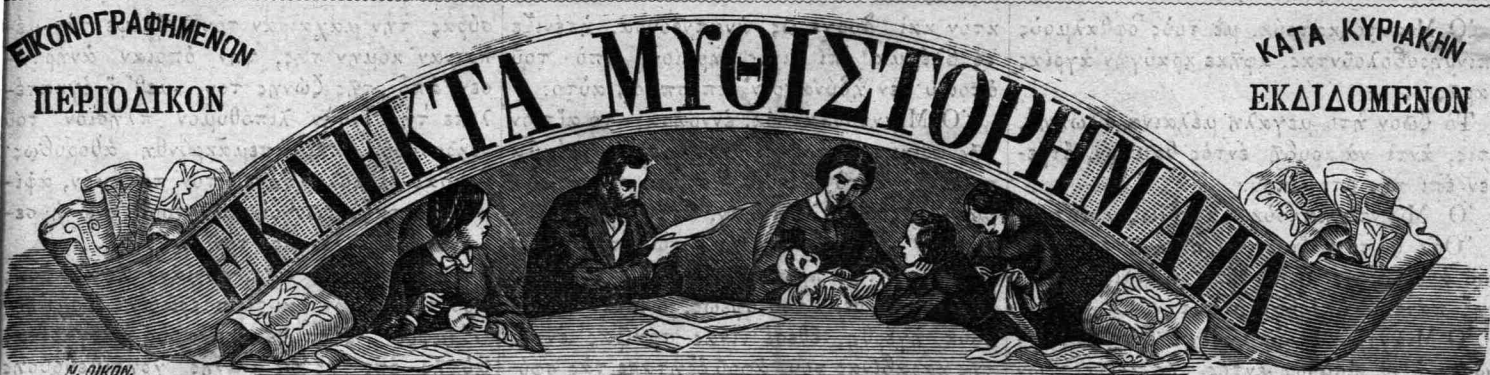

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Ὁδὸς Πατησίων, ἀριθμὸς 3, παρὰ τὸ
τυπογραφεῖον τῆς «Κορίννης»
Αἰσυνδρομὴ ἀποστέλλονται ἀπ' αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας
διὰ γραμματосήμου καὶ χαρτονομισμάτων

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ, (μετὰ εἰκόνας), μυθιστορία Ἰσπανικὴ (Συνέχεια).
— Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΕΩΡ, μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμά. (Συνέχεια). — ΠΕΟ-
ΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΜΟΝΑΧΟΥ, διήγημα

ΕΤΗΕΙΑ ΣΥΝΑΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις: φρ. 5, ἐν ταῖς ἑκατομμύρις 6.
Ἐν τῷ ἑξατομικῷ φρ. χρεὼς 10. Ἐν Ῥωσσίᾳ: φρ. 4.
Ἐν ΓΑΛΛΙΑ: προπληρωτέα λεπτὰ 20.

Ἦτένισεν αὐτὴν μὲ ἀπληστον βλέμμα (σελ. 294).

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΣΚΕΛΕΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΣΠΑΝΙΚΗ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΦΕΡΑΙΝΑΝΔΟΥ ΔΕ-ΓΟΝΖΑΛΕΣ

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φυλλοῦ).

ΚΒ'

Πρωτὰν τινὰ ὁ Μιαντουκατοῦκ, κατα-
ληφθεὶς ὑπὸ ἀκατασχέτου ἐπιθυμίας νὰ
θηρεύσῃ ἀλώπεκας, ἐγκατέλιπε, πρὸ τῆς
ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, τὴν ἐκ φύλλων φοί-
νικος ψάθην του.

Λαβὼν τὴν δίκανον καραβίναν του, διὰ
πάν δ' ἐνδεχόμενον ὀπλίσθεις ἐπίσης διὰ
πελέκους καὶ ζεύγους πιστολίων, τὰ ὁ-

ποῖα ἀνήρτησεν ἀπὸ τῆς ζώνης του, ἐξ-
ῆλθε μόνος τοῦ χωρίου τῶν Ἀναπὰς, κα-
τῆλθεν εἰς τὴν κοιλάδα καὶ εἰσέδυσεν ὑπὸ
τὰ σκιαζοντα τὸν ποταμὸν πυκνὰ δένδρα.

Μάτην ὁμως ἀνηρεύνησε τοὺς θάμνους,
διότι οὐδὲ μίαν εὔρεν ἀλώπεκα.

Ἐφθασε, διὰ στενωποῦ, μέχρι τῆς ὀ-
χθῆς τοῦ ποταμοῦ, μόλις δ' ἡ ἀπόστασις
βολῆς καρραβίνας ἐχώριζεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς
ἐτέρας ὀχθῆς.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ παρετήρησε μὲ βλέμ-
μα πόθου τὴν ἀντίπεραν ὀχθὴν.

Οἱ Ἰνδοὶ ὁμως εἶναι συνετοί. ὅτε δὲ
ἦ ὀχθὴ ἐκεῖνη ἦτο ἐχθρική πρὸς αὐ-
τόν, ὄντα μέγαν ἀρχηγόν τῶν Ἀναπὰς.

Ἐὰν ἔθετε τὸν πόδα ἐπ' αὐτῆς, θὰ
παρεῖχεν εἰς τοὺς Ματαχέτους ἡμέραν
θριαμβοῦ.

Πλὴν ἡ ἐπιθυμία τῆς θήρας ἀλωπέκων
κατενίκησε παρ' αὐτῷ τὴν σύνεσιν.

Προσέδεσε, λοιπόν, τὸν σάκκον τῶν πο-
λεμοφοδίων τοῦ καὶ τὰ πιστόλια αὐτοῦ εἰς
τὸ ἄκρον τῆς καρραβίνας του, ἐρείφθη εἰς
τὸν ποταμὸν καὶ ἤρχισε νὰ κολυμβᾷ διὰ
τῆς μιᾶς χειρὸς, ἐνῶ, διὰ τῆς ἐτέρας, ἐ-
κράτει τὴν καρραβίναν ἐκτὸς τοῦ ὕδατος.

Μετὰ τινὰ δευτερόλεπτα, ἔφθασεν εἰς
τὴν ἀπέναντι ὀχθὴν.

Μόλις δ' ἐξήρχετο τοῦ ὕδατος, ᾤδόν τι
ἐξώρμησεν ἀπὸ τῶν πυκνῶν θάμνων.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, με τοὺς ὀφθαλμοὺς σπινθηροβολοῦντας, ἀφῆκε κραυγὴν ἀγρίας χαρᾶς.

Τὸ ζῶον ἦτο μεγάλη μέλαινα ἀλώπηξ, ἥτις, ἀντὶ νὰ κρυβῇ ἐντὸς θάμνων, ἐτρεχεν ἐπὶ τῆς στενωποῦ.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ κατεδιώξεν αὐτήν.

Ὅση δὴποτε ὁμως ἂν ἦναι ἡ ταχύτης τοῦ ἀνθρώπου, Ἰνδοῦ ἔτι, ἡ ἰνδικὴ ἀλώπηξ πάντως ὑπερβαίνει αὐτήν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ οὐδὲν ἕτερον κατάρθωσεν ἢ νὰ εἰσδύσῃ ἐντὸς τῆς χώρας τῶν Ματαχέτων, πλὴν ἐθεώρησε συνετὸν νὰ μὴ προβῇ περαιτέρω καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὴν ὄχλην.

Αἰφνης ὁμως ἔστη καὶ προσέσχε τοῦ οὐ, διότι, μεταξύ τῶν θάμνων, ἤκουσε βραδύν, ἐλαφρὸν καὶ συνεχῆ θόρυβον.

— Θὰ εἶναι μεγάλο φεῖδι! ἀνεφώνησε.

Βραδέως δὲ καὶ μετὰ προσοχῆς, διωλίσθησε μεταξύ τῶν δένδρων μέχρι τοῦ μέρους, ἐκ τοῦ οὐοῦ προήρχετο ὁ θόρυβος.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐσταμάτησεν ἐκ νέου, ἤγειρε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξεπλάγη ἐπὶ τῇ θέᾳ ἀντικειμένου τινός εἰς μακρὰν ἀπ' αὐτοῦ ἀπόστασιν.

ΚΓ'

Ἐκεῖνο τὸ ἀντικείμενον ἦτο νεαρὰ Ἰνδὴ ἀπεριγράπτου καλλονῆς καὶ λιγυρὰ ὡς τὸν ὑπὸ τῆς ἐλαφροτέρως πνοῆς ἀνέμου κλονιζόμενον κάλαμον.

Χονδρότατον κομβολόγιον κοραλίων, διὰ τοῦ οὐοῦ ἐστηρίζοντο ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς τρία πτερὰ ἄετοῦ, συνεκράτει τὴν μέλαιναν καὶ φύσει οὐλὴν κόμην τῆς περιδέραιον μελανῶν μαργαριτῶν, τόσῳ χονδρῶν καὶ πολλῶν, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν ἀληθὴ θησαυρὸν, ἐκόσμηι τὸν ἀνεπτυγμένον καὶ ἀξιοσημειώτως ἀβρὸν κόλπον τῆς· ἔφερεν ἐνώτια καὶ ψέλλια ἐξ ὁμοίων μαργαριτῶν, μικρὸν πολύχρουν μανδύαν καὶ εἶδος ὁμοίου χιτῶνος μέχρι τῶν γονάτων ἐξικνουμένου.

Ἦτο θαυμασίως ὥραϊα.

Ἰδίως δ' ἀπαράβλητοι ἦσαν οἱ μέλανες καὶ σπινθηρίζοντες ὀφθαλμοὶ αὐτῆς.

Τὰ φυσικὰ ὁμως δῶρα εἶχον, οὕτως εἰπεῖν, μαρνανθῇ, ἕνεκα τῆς παραδόξου ἐγχειρίσεως, διὰ τῆς οὐοῦ οἱ Ἰνδοὶ νομίζουσιν ὅτι αὐξάνουσι τὴν καλλονήν.

Τὸ μέτωπον, αἱ παρειαί, ὁ πρᾶχλος, ὁ κόλπος, οἱ βραχίονες, ἐπὶ τέλους πάντα τὰ γυμνὰ μέλη τῆς νεάνιδος, ἦσαν κεκαλυμμένα ὑπὸ ζωγραφημάτων, παριστάντων κύκλους, ἐλλείψεις καὶ παντοῖα φαντασιώδη ἀραβουργήματα, μελανὰ, ἐρυθρὰ καὶ κυανὰ, τὰ ὁποῖα, εἰ καὶ μετὰ τεχνικῆς λεπτότητος ἐπεχειρησμένα, ἤρμοζον πολλῶ μᾶλλον ἐπὶ τάπητος, ἀπετέλουν ὁμως διακριτικὰ σημεῖα παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς.

Τοιοιούτῳπας ἐνδεδυμένη καὶ ἐστιγμένη νεανὶς θὰ ἦτο, ἀναμφιβόλως, θυγάτηρ μεγάλου ἀρχηγοῦ.

Ἡ θέσις αὐτῆς ἦτο φρικώδης.

Τρέμουσα, ἀκίνητος, με τοὺς μῦς τοῦ προσώπου συνεσταλμένους, τὸ στόμα ἀνοι-

κτὸν καὶ δυσχερῶς ἀναπνεύουσα, ἠτένιζε τὸ βλέμμα ἐπὶ τινος σημείου, ἀπὸ τοῦ οὐοῦ δὲν ἠδύνατο ν' ἀποσπᾷ αὐτό.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἐννοήσας τὸ αἶτιον τῆς φρίκης τῆς νέας, διηύθυνε τὸ βλέμμα πρὸς τὸ αὐτὸ μέρος· διέκρινε τερατώδη βόαν, χερσαῖον λεβιάθαν, ὅστις, με ὀρθά-νοικτον τὸ δυσῶδες στόμα του, προῦχρει ἀνεπαισθήτως πρὸς τὴν Ἰνδὴν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ὄρεως, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἠγέρθη, ἔθεσέ τινες σφαῖρας ἐντὸς τῆς καρβίνας του, ἀφοῦ ἐξήτασε τὰς σφύρας αὐτῆς, ἐσκόπευσε καὶ ἔσυρε τὴν σκανδάλην.

Μόλις ἡ βολὴ ἐρρίφθη, τὸ ἐρπετὸν συνεστράφη βιαίως περὶ ἐαυτό, ἀπὲν βραγχὸν σύριγμα· εἶτα δ' ἡ ἀπειλητικὴ κεφαλὴ του κατέπεσε καὶ συγχρόνως ἔπκυσεν ἡ γοητεύουσα τὴν νεάνίδα μαγνητικὴ ἐπιρροή. Ἡ κόρη, καταβληθεῖσα ὑπὸ τῆς συγκινήσεως, ἐλιποθύμισε.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐπῆδησεν ὑπὲρ τὰ δεινδρύλια μετὰ τῆς εὐκρινείας τίγρεως καὶ ἀφίκετο ἐγγὺς τῆς ἀναισθήτου ἐκτάδην κειμένης Ἰνδῆς.

Ἦτένισεν αὐτήν με ἄπληστον βλέμμα· ἀλλὰ, ῥίψας αὐτὸ ἐπὶ τοῦ στήθους τῆς, ἐμειδίασε μειδίαμα μίσους καὶ περιφρονήσεως, ἀνάμικτον ποῖας τινος χαρᾶς.

Ἀστραπὴ ἐκδικήσεως ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμούς του.

Οἱ μῦς τοῦ προσώπου τοῦ διεστάλησαν.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀναπὰς εἶχε διακρίνει σύμβολόν τι, ἐζωγραφημένον ἐπὶ τοῦ ἀνωτέρου μέρους τοῦ στήθους τῆς νεάνιδος.

Τὸ σύμβολον ἐκεῖνο, χονδρειδῶς γεγραμμένον, παρίστα πάνθηρα συνεσταλμένον καὶ ἐτοιμὸν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς λείας του.

Ὁ πάνθηρ ἦτο τὸ διακριτικὸν σημεῖον, τὸ οἰκίστημον, οὕτως εἰπεῖν, τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ τῶν Ματαχέτων.

— Ἡ Κομφῆ - Ἐλαφός! ἀνέκραξεν ὁ Μιαντουκατοῦκ ἡ κόρη τοῦ Ματαχέτου! Τὰ κοράσια τῆς φυλῆς τῆς ἐχαίρετσαν αὐτήν τὴν αὐγὴν καὶ τὴν εἶδον νὰ μειδιᾷ πρὸς τὴν νέαν ἡμέραν· πλὴν θὰ τὴν ἴδωσι περὶ ἡλίου δυσμὰς νὰ ἐπιστρέφῃ μελαγχολικὴ καὶ λυπημένη ὡς τὸ μαρνανθὲν ὑπὸ τοῦ λίβα ἄνθος, πρὸς μεγίστην θλίψιν τοῦ Ἀναουχάκ! ὦ! σοφὴ καὶ ἰσχυρὴ Μελούκ! σὲ ὑπόσχομαι τὰ σπλάγγνα δέκα αἰχμαλώτων ὡς ἀνταπόδοσιν διὰ τὴν εὐτυχίαν μου! θὰ ἀρπάσω τὴν χαρὰν ἀπὸ τὸ φῶς τῶν Ματαχέτων! θὰ λάβω μαζὺ μου τὴν κόμην καὶ τοὺς μαργαρίτας τῆς, τοὺς ὁποῖους θ' ἀποστείλω πρὸς αὐτοὺς με τὴν ἐχθρότητα τῶν Ἀναπὰς.

Τὸ δάσος ἦτο ἔρημον, ὁ ἥλιος ἔδυε καὶ ἡ σκιὰ τῶν ὑψηλῶν δένδρων ἤρχιζε νὰ καλύπτῃ τὴν λιπόθυμον Κομφῆν - Ἐλαφον.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, παρὰ τὸ μῖσός του, ἔλαθεν αὐτήν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἐπέθεσε φίλημα ἐπὶ τῶν χειλέων τῆς. Ἡ θυγάτηρ τοῦ Ματαχέτου ὑπῆρξεν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐχθρῶν τοῦ πατρὸς τῆς.

Οὗτος ἀφῆρεσε τοὺς μαργαρίτας τῆς καὶ τὰ τρία πτερὰ ἄετοῦ, εἶτα δὲ, ἀνα-

σύρας τὴν μάχιράν του, ἔκοψε τὴν μέλαιναν κόμην τῆς, τὴν ὁποίαν ἀνῆρτησεν ἀπὸ τῆς ζώνης του, μεθ' ὃ ἐγκατέλιπε τὴν Ἰνδὴν λιπόθυμον πλησίον τοῦ νεκροῦ βόα καὶ ἀπεμακρύνθη ἀθόρυβως· διαβὰς δὲ κολυμβηθεὶ τὸν ποταμὸν, ἀφίκετο μεταξύ τῶν οὐκειῶν του, ἐνῷ ἡ σελήνη ἀνέτελλεν εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Ἀπέθεσεν εἰς τινὰ γωνίαν τῆς καλύβης τοῦ τὴν κόμην καὶ τὰ πτερὰ τῆς Κομφῆς - Ἐλαφον, ἐτοποθέτησε τοὺς μαργαρίτας αὐτῆς ἐπὶ τῆς ὡς κλίνης χρησιμευούσης αὐτῷ ψιᾶθου καὶ κατεκλίθη.

Δὲν ἠδυνήθη ὁμως νὰ κοιμηθῇ ὡς ἄλλοτε.

Ἡ εἰκὼν τοῦ θύματός του δὲν ἀφινεν αὐτὸν ἡσυχον—ὄραμα ἐπιμόνον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὴν μορφήν κεκοσμημένης ὑπὸ τῆς γοητείας τῆς ὀπτασίας γυναικός, διαστέλλει τὴν καρδίαν μας, πυρπολεῖ τὸ αἷμα ἡμῶν, προξενεῖ ἡμῖν οὐκ οἶδα τίνα ἄρρητον πυρετὸν καὶ μεταφέρει ἡμᾶς ἠδέως εἰς τοὺς κόλπους ἐτέρως ζωῆς, τῆς ζωῆς τῶν θελκτικῶν ὀνείρων· δηλητήριον θανατοῦν βραδέως, προσηλοῦν τὸν νοῦν ἡμῶν εἰς ὀρισμένην ἰδέαν· πραγματοποίησις τοῦ ἰδανικοῦ ἡμῶν, ψυχικὴ ἀσθένεια, ἥτις βασανίζει τὴν καρδίαν· ἐπιθυμία, ἣν δὲν προσπαθεῖ τις νὰ καταβάλλῃ· δίψα, τὴν ὁποίαν δὲν σβύνει τις εἰμὴ λησμονῶν ἢ ἀπορρίπτων τὸ πλῆρες τοῦ διεγείροντος καὶ μὴ καταπαύοντος αὐτὴν ῥευστοῦ ποτήριον.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἤρατο, μάλιστα δ' ἐναντίον τῆς θελήσεώς του.

Δὲν ὠμολόγει πρὸς ἐαυτὸν τὸν ἔρωτά του, οὐδ' ἐπίστευεν ἢ ἤθελε νὰ πιστεύσῃ αὐτόν, διότι ἡ Κομφῆ - Ἐλαφός ἦτο θυγάτηρ τῶν ἐχθρῶν του.

Εἶχε τὸν ἔρωτα μὲν εἰς τὴν καρδίαν, τὸ μῖσος δ' εἰς τὴν κεφαλὴν.

ΚΔ'

Τὴν ἐπιούσαν, περὶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, μετὰ νύκτα παραφορᾶς, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐξῆλθε τῆς καλύβης του.

Διέταξε καὶ ἤχησε βάρβαρον μουσικὸν ὄργανον ὡς ἐν ἡμέρᾳ μάχης καὶ οἱ ἱερεῖς τοῦ Μαλίου με τὰ μακρὰ ῥάσα καὶ τὰς λευκάς γενειάδας τῶν ἡλθον καὶ παρεκάθησαν αὐτῷ πρὸ τῆς εἰσόδου τῆς κατοικίας του.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐπέδειξε πρὸς τοὺς μαχητάς του τὴν κόμην τῆς Κομφῆς - Ἐλαφον καὶ τὰ κοσμοῦντα αὐτὴν πτερὰ.

Ἀφηγήθη αὐτοῖς τὰ συμβάντα αὐτῷ τὴν προτεραίαν. Φαιδρὰν κραυγὴν ἐξέπεμψαν πάντα τὰ στόματα ἐπὶ τῇ εἰδήσει τῆς βεβηλώσεως τῆς θυγατρὸς τοῦ Ματαχέτου.

Ἐθυσίασαν δύο αἰχμαλώτους ἐκ τῆς ἐχθρικής φυλῆς.

Τὴν ἐπιούσαν, οἱ Ματαχέτοι κατήλθον ἀπὸ τῶν κορυφῶν τῶν ὀρέων τῶν ὡς νιφάδες, ἐκπέμποντες κραυγὰς ἐκδικήσεως, διέβησαν κολυμβηθεὶ τὸν ποταμὸν, ἀνῆλθον τὴν κλιτὺν τοῦ ἀπέναντι ὄρους καὶ προσέβαλον τοὺς Ἀναπὰς.

Ἡ μάχη διήρκεσε τριήμερον, μετὰ τὴν ὁποίαν οἱ Ματαχέτοι ἀπεσύρθησαν, ἀφέντες πολυαριθμούς κόμας εἰς χεῖρας τῶν νικητῶν Ἀναπᾶς.

Ἀφεύκτως, ἡ νίκη ἔστρεψε τὰ νῶτα πρὸς τοὺς Ματαχέτους.

Κατ' ἀντίθεσιν ὅμως ἡ καρδιά ἤρχιζε νὰ νικᾷ τὴν κεφαλὴν τοῦ Μιαντουκατοῦκ.

Ὁ ἔρωσ κατέβηκε τὸ μῖσος.

ΚΕ'

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, πρῶταν τινά, ἠγέρθη καθ' ὁλοκληρίαν ἡττημένος.

Ἡ Κομφή - Ἐλαφορ εἶχε γίνει ψυχὴ του.

Ἐγίνωσκεν ὅτι πᾶσα ἔνωσις καὶ συνδιαλλαγή τῶν δύο ἐχθρῶν φυλῶν ἦτο ἀδύνατος.

Δὲν ἠδύνατο μὲν νὰ μεταβῇ, ἐν πλήρει μεσήμβριᾳ, ἐπὶ κεφαλῇ τῶν πρεσβυτῶν καὶ τῶν μαχητῶν του ν' ἀπαγάγῃ τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ ἐκ τῆς καλύβης τοῦ πατρὸς τῆς, τὰ δὲ δῶρά του δὲν θὰ ἐγίνοντο δεκτά.

Οὐχ ἦττον, ὅπως ζήσῃ, εἶχεν ἀνάγκην τῆς ὥραιας Ἰνδῆς.

Μετακάλεσατο παρ' ἑαυτῷ τέσσαρας τῶν τολμηροτέρων μαχητῶν τῆς φυλῆς του, ἔφερον αὐτοὺς εἰς δάσος καὶ ὠμίλησεν αὐτοῖς μυστικῶς.

Τὴν αὐτὴν δὲ νύκτα, οἱ πέντε ὁμοῦ διέβησαν τὸν ποταμὸν καὶ διηυθύνθησαν σιωπηλῶς πρὸς τὸ χωρίον τῶν Ματαχέτων.

Ὅτε ἔφθασαν εἰς ἑκατοντάδα βημάτων ἀπ' αὐτοῦ, θὰ ἐνόμιζέ τις αὐτοὺς μάλλον ὄφεις ἢ ἄνδρας· εἰρπον, ἀποφεύγοντες νὰ προξενήσωσι τὸν ἐλάχιστον θόρυβον, χωρὶς δὲ νὰ διεγείρῃσι τὴν περιεργίαν τῶν φρουρῶν, προῦχώρησαν μέχρι τῶν καλυβῶν.

Ἐκεῖ, ὁ Μιαντουκατοῦκ εἰσῆλθε μόνος εἰς τὴν μεγαλητέραν αὐτῶν.

Μετ' ὀλίγον, ἠκούσθη ὡς εἰς φωνὴ γυναικὸς καὶ ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐξῆλθε, φέρων εἰς τὰς ἀγκάλας του τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Ἀναπᾶς καὶ οἱ τέσσαρες μαχηταὶ κατήλθον δρομαῖοι πρὸς τὸν ποταμὸν, ἀπάγοντες τὴν νεάνίδα, τῆς ὁποίας αἱ κραυγαὶ ἀφύπνισαν τοὺς ἄνδρας τῆς φυλῆς τῆς.

Οὕτω, ἐσκοτισμένοι ἐκ τοῦ ὕπνου, ἔλαβον τὰ ὅπλα καὶ ἐξῆλθον τῶν καλυβῶν τῶν πρὸς καταδίωξιν τῶν ἀπαγωγέων.

Ὅτε ὅμως ἀφίκοντο εἰς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ, ὁ Μιαντουκατοῦκ, ὅστις εἶχε προπορευθῇ, εἶχεν ἤδη ὀδηγήσει τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ εἰς τὴν κατοικίαν του.

ΚΣ'

Μετ' οὐ πολὺ, ἠκούσθησαν οἱ πυροβολισμοὶ τῶν Ματαχέτων.

Ἡ ὥρα νέας καὶ αἱματηρᾶς μάχης ἤγχιζεν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέδεσε τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ, μὲ τὰς χεῖρας ὀπισθεν δεδεμένας, εἰς τινὰ τῶν δοκῶν τῆς καλύ-

βης του. Ἐμπιστευθεὶς δ' αὐτὴν ὑπὸ τὴν φύλαξιν τῶν κατὰ τὴν ἀπαγωγὴν συνδαιμόνων αὐτὸν τεσσάρων μαχητῶν, ἐξήγειρε τὸ θῆρος τῶν Ἀναπᾶς καὶ ὤρμησεν εἰς τὴν μάχην.

Οἱ Ματαχέτοι ἐνεψυχοντο ὑπὸ τῆς ἐκδικήσεως, τῆς ὀργῆς καὶ τοῦ πείσματος, τὸ ὁποῖον ἐνέπνευσεν αὐτοῖς ἡ πράξις τοῦ Μιαντουκατοῦκ, τολμήσαντος ν' ἀπαγάγῃ τὴν θυγατέρα τοῦ ἀρχηγοῦ τῶν ἐξ αὐτῆς τῆς κατοικίας του.

Οὗτος δέ, ἐξερεθιζόμενος ὑπὸ τῆς θλίψεως καὶ τῆς αἰσχύνης, προσέβαλλεν ἀκαθέκτος τοὺς Ἀναπᾶς ἐπὶ κεφαλῇ τῶν μαχητῶν του.

Ὁ ἄγων ἦτο φρικώδης· οὐχ ἦττον, ἡ νίκη ἔκλινε πρὸς τὸ μέρος τῶν Ματαχέτων.

Οἱ Ἀναπᾶς ὑπεχώρουν ἀνεπαίσθητως.

Ἦδη αἱ πρῶται καλύβαι εἶχον ἐμπερησθῇ.

Ἡ πυρκαϊὰ μετεδίδετο.

Αἰφνης, εἰς τὸ ἐρυθρὸν φῶς τῶν φλογῶν, ἐθεάθη τρέχων πρὸς τὸ κέντρον τοῦ χωρίου Ἰνδός, φέρων τρία πτερὰ ἀετοῦ ἐπὶ τῆς κεφαλῇς του.

Ἦτο ὁ μέγας ἀρχηγός, ὁ Μιαντουκατοῦκ.

Εἰσῆλθεν ἐντὸς μεγάλης καλύβης, ἧς ἐξῆλθε φέρων γυναῖκα εἰς τοὺς βραχίονάς του καὶ ἀπῆλθε δρομαίως.

Οἱ Ματαχέτοι κατεδίωξαν αὐτόν.

Πλὴν τὸ ἀδιάλειπτον καὶ εὐθυβόλον πῦρ τῶν ὑπερασπιζόντων τὸ κεντρικὸν μέρος τοῦ χωρίου τεσσάρων Ἀναπᾶς ἀνεχρίτισεν αὐτούς.

Ἐπὶ τέλους, οἱ γεναῖοι πρόμυχοι ἀπέκχμουν.

Οἱ Ματαχέτοι, νικηταί, ἐδήλωσαν, ἔσφαξαν καὶ διέπραξαν πᾶσαν ἀθεμιτοῦργίαν.

Ἐκ τῶν καλυβῶν τῶν Ἀναπᾶς δὲν ἀπέμειναν ἢ πυρίκαυστος σωρὸς ἐρείπιων.

Πάντες ἐθανατώθησαν, ἄνδρες, γυναῖκες, γέροντες καὶ παῖδιά· αἱ αἰμόφυρτοι κόμαι αὐτῶν ἐκόσμουσαν τὰς ζώνας τῶν Ματαχέτων, οἵτινες ἤσαντο ὀριστικὴν νίκην· οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν εἶχον ἐξολοθρευθῇ καὶ ὁλόκληρος ἡ κοιλὰς ἀνήκεν αὐτοῖς.

Πλὴν ὁ μέγας ἀρχηγός, τῶν Ἀναπᾶς καὶ ἡ Κομφή - Ἐλαφορ ἐγένοντο ἄφαντοι.

ΚΖ'

— Καὶ τί ἀπέγιναν; ἠρώτησα, ἀνακαθίσας καὶ προσηλώσας τὸ βλέμμα μου ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ, ὅστις εἶχε διακόψει τὴν διήγησίν του.

— Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἀπεκρίθη, ἀφίκετο εἰς τὰ ὄρη μετὰ τοῦ πολυτίμου φορτίου του καὶ διηυθύνθη νοτιανατολικῶς.

Ἀκάματος καὶ γινώσκων τὸν κίνδυνον, ἐξηκολούθει νὰ βαδίζῃ δι' ὅλης τῆς ἡμέρας.

Ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐσταμάτησεν ἐν μέσῳ δάσους καὶ ἀπέθεσε τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ.

Εἶχεν ἀπολέσει τὰ πάντα, πλὴν αὐτῆς. Οὐχ ἦττον, ἡ πρὸς αὐτὸν σφάσις τῆς νεάνιδος ἐτάραττε τὴν εὐτυχίαν του.

Ἄμα εὐρεθείσα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐκά-

θησε παρὰ τὸν κορμὸν δένδρου, ἥσυχος, ἀκίνητος καὶ μὲ τοὺς ὀφθαλμούς, προσηλωμένους εἰς τὸ ἔδαφος, ὡς ἐὰν οὐδὲν εἶχε συμβῇ, χωρὶς ν' ἀπευθύνῃ μίαν λέξιν ἢ ἐν βλέμμα πρὸς τὸν Μιαντουκατοῦκ, ὅστις μάτην ἐλάλει αὐτῇ περὶ τοῦ ἔρωτός του καὶ ἐπειράτο νὰ κάμῃ αὐτὴν νὰ ἐννόησῃ τὰς θυσίας καὶ τοὺς κινδύνους του.

Ἐπὶ τέλους, ὁ Μιαντουκατοῦκ, πεισθεὶς περὶ τοῦ ἀνωφελοῦς τῶν λόγων του, ἀνεκριχθήν ἐπὶ δένδρου καὶ ἔλαβέ τινὰς φωλεὰς πτηνῶν, πλήρεις ὠν, τὰς ὁποίας ἀπέθετο πρὸ τῶν ποδῶν τῆς Κομφῆς - Ἐλαφορ.

Μετὰ τῆς στωϊκότητος τοῦ Ἰνδοῦ αἰχμαλώτου, ὅστις δὲν παροπνεύεται, δὲν λαλεῖ, δὲν ἀνθίσταται, ἡ νεανὶς ἔλαβεν ἀνὰ ἑν καὶ ἐρρόφησε τὰ ὠὰ μέχρις οὗ ἐκόρεσε τὴν πεῖνάν τῆς καὶ εἶτα ἐπανελάβε τὴν ἀκίνησίαν τῆς.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἀνῆψε πῦρ, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὰ θηρία, καὶ ἐκάθησε πλησίον αὐτῆς.

Ἐνηγκαλίσθη αὐτὴν διὰ τῆς ἐτέρας τῶν χειρῶν, ἀλλ' ἐκείνη δὲν ἐκίνηθη.

Ἐλάλησεν αὐτῇ μεθ' ὕφους ἀπέλιπδος, ἀλλ' ἐκείνη ἔμεινε ἄφωνος.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἐξαντλήσας πάντα τὰ μέτα του, ἔκλινε πρὸς αὐτὴν καὶ ἀπεκοιμήθη.

Ἡ ἡμέρα ὑπέφωσκει, ὅτε ἀφύπνισθη.

Ἐπανεῦρε τὴν Κομφήν - Ἐλαφορ εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔλαβε τὴν καραβιναν του καὶ ἐπανελάβε τὸν δρόμον του.

Ἡ Κομφή - Ἐλαφορ ἠκολούθησεν αὐτὸν μετὰ πραότητος, ἀλλὰ πάντοτε ἄφωνος καὶ κάτω νεύουσα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, κατὰ τὴν πορείαν, ἐφόνευσέ τινὰς νήσας καὶ ἕτερα πτηνὰ· τὴν δ' ἐσπέραν, ἀνάψας πῦρ, ἔψησεν αὐτά.

Ἐνόσω ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔτρωγεν, ἡ Κομφή - Ἐλαφορ οὐδὲν ἠθέλησε νὰ φάγῃ· ὅτε ὅμως ἐκεῖνος ἐτελείωσεν τὸ γεῦμά του, ἤρχισε νὰ τρώγῃ ἐν σιγῇ.

Τοιοῦτοτρόπως διελθόν τινὰς ἡμέρας.

Ἐξηκολούθησαν νὰ ὀδεύωσι πρὸς τὴν νοτιανατολικὴν διεύθυνσιν, τρεφόμενοι ἐκ τῶν προϊόντων τῆς θήρας καὶ κυμώμενοι ἐντὸς τῶν δασῶν, μέχρις οὗ, ἐπὶ τέλους, ἐπλησίασαν εἰς τὰς πρώτας καλύβας μεγάλων συνοικισμῶν. Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἤγειρε καλύβην ἐντὸς τοῦ δάσους καὶ ἐνεκατέστη ἐν αὐτῇ.

Ἡ Κομφή - Ἐλαφορ δὲν ἦτο ἐρωμένη του, ἀλλὰ σύζυγος καὶ δούλη του.

Ὅτε ἐκεῖνος ἐξήρχετο πρὸς θήραν ἢ πρὸς ἀνταλλαγὴν δερμάτων βουβάλων ἀντὶ πυρίτιδος καὶ σφαιρῶν εἰς τὰς πόλεις τῶν Πίντος, ἐκείνη ἔμενεν οἰκοὶ καὶ ἡσυχολεῖτο εἰς τὰς συνήθεις τῇ Ἰνδῇ γυναικὶ ἐργασίας.

Ἡ τοίμαζε τὰ φαγητά, ὑπηρετεῖ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του τὸν Μιαντουκατοῦκ, ἀλλὰ χωρὶς νὰ παρατηρῇ αὐτόν, οὐδὲ ν' ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἐρωτήσεις του ἢ ν' ἀνταποκρίνηται εἰς τὰς θωπείας του.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο ὁ δυστυχέστερος τῶν ἐπὶ γῆς ἀνθρώπων.

Ἡγάπα διακαέστερον τὴν νεκρὰν γυναικα, ἥτις ἔμενεν ἐμψυχον, πλὴν ψυχρόν, ἄφρων καὶ θυμὰ τῆς θελήσεώς του ἀγαλμα.

Ἦτο ἡ ἐνεργητικώτερα διαμαρτυρία τῆς ἀρετῆς κατὰ τοῦ ἀδικήματος.

Λέγω δὲ διαμαρτυρία, διότι...

Εἰς τὰ δάση τῆς Ἀμερικῆς ἀφθονοῦσι τὰ δηλητηριώδη φυτὰ, πάντες δ' οἱ Ἰνδοὶ γινώσκουσιν αὐτὰ.

Οὐχ ἦτον, μολονότι ἡ Κομφή-Ἐλαφος ἠτοίμαζε τὸ φαγητὸν τοῦ Μιαντουκατοῦ, οὗτος δ' ἀπεκρινόμιντο πολλάκις ἐπὶ τῶν γονάτων της, οὐδέποτε ἐπῆλθεν αὐτῇ ἡ σκέψις νὰ δηλητηριάσῃ ἢ φονεύσῃ αὐτόν.

— Διάβολο! ἀνέκραξα, ἡ νεκρὰ Ἰνδὴ σου ἡννόει καλλίστα, ὅτι, φονεύουσα τὸν Μιαντουκατοῦ, ἐστρεῖτο τοῦ εἰς ἐκείνας τὰς ἐρημίας στηρίγματός της.

— Ὑμεῖς οἱ ἄνθρωποι τοῦ πολιτισμοῦ δὲν δύνασθε νὰ ἐννοήσητε τὴν ἀνδρείαν, τὴν ἀξιοπρέπειαν καὶ τὴν ἀρετὴν τῶν ἀνθρώπων τῆς φύσεως. Ἡ Κομφή-Ἐλαφος δὲν ἐφόνευσεν τὸν Μιαντουκατοῦ, διότι ἤρατο αὐτοῦ ἐξ ὅλης ψυχῆς.

— Ω! τότε δὲν ἐννοῶ τίποτε.

— Φεῦ! Δὲν ἐννοεῖς τὴν σταθερότητα τῆς καρδίας τῆς Ἰνδῆς; Τί εἶχε πράξει κατ' αὐτῆς ὁ Μιαντουκατοῦ; Εἶχεν ἐκθέσει αὐτὴν δημοσίᾳ ἐνώπιον τῆς φυλῆς της πρὸς ἱκανοποίησιν τοῦ μίσους του εἶχεν ἀπαγάγει αὐτὴν καὶ πληρώσει τὴν καρδίαν τοῦ πατρός της. Ἡ ὑπερήφανος καὶ αἰδήμων Κομφή-Ἐλαφος ἤρατο τοῦ Μιαντουκατοῦ, διότι ἡ καρδία δὲν σκεπτεται πλὴν δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν συγχωρήσῃ. Ἡδυνήθη νὰ συγκατέστη τὸν ἔρωτά της, νὰ δειχθῇ ἀξιοπρεπὴς ἐν τῇ δυστυχίᾳ, ὁ δὲ Μιαντουκατοῦ ἐσεβάσθη αὐτὴν ἦτο ἡ μάρτυς, ἡ ἀρετὴ, ἡ ζωογονοῦσα τὴν κατοικίαν αὐτοῦ ἡ Κομφή-Ἐλαφος ὑπέφερεν ἀγογγύστως καὶ γενναίως, παρισταμένη ὡς κατήγορος καὶ ὡς ἀφορμὴ τύψεως τοῦ συνειδήτος τοῦ ἀπαγωγέως της.

Ἡμέραν τινὰ ὅμως ἠτένισεν αὐτὸν καὶ τῷ ἀπηύθυνεν τὸν λόγον.

— Σε ἀγαπῶ! εἶπεν αὐτῷ ἡ Κομφή-Ἐλαφος μετὰ σπινθηροβολούντων ἐξ ἔρωτος ὀφθαλμῶν. Πρὶν ἢ τὰ φύλλα τῶν δένδρων πέσωσι, θέλει γεννηθῇ τέκνον τοῦ μεγάλου ἀρχηγοῦ.

— Καὶ δὲν θεωρεῖς ἀντιφατικὴν τὴν διαγωγὴν τῆς Ἰνδῆς, τὴν ὁποίαν τόσον θαυμάζεις;

— Ὅχι, ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ σκελετὸς συγκεκινημένος· ἡ μήτηρ ἀντικαθίστα τὴν νεάνίδα καὶ τὴν σύζυγον.

ΚΗ'

Μετὰ τινὰ χρόνον, ἡ Κομφή-Ἐλαφος ἔτεκε θυγάτριον.

— Ἡξέυρεις τίς εἶναι ἡ κόρη ἐκείνη, Εὐγένει;

— Ω! θὰ ἐμπαίζεις τὴν ὀξύνοιά μου ἡ ροδόχρους προσωποδόφος.

— Δὲν ἐπέτυχες· πῶς ὑποθέτεις ὅτι ὑπὸ δύο ἐρυθροδέρμων θὰ ἐγεννᾶτο λευκὴ θυγάτηρ;

— Δὲν δύναμαι νὰ μαντεύσω.

— Ἡ κόρη ἐκείνη εἶναι ἡ Κλάρα.

— Ἡ ὠραία χήρα;

— Ἀκριβῶς. Ναί, ἡ Κλάρα εἶναι θυγάτηρ τοῦ Μιαντουκατοῦ καὶ τῆς Κομφῆς-Ἐλάφου.

— Πῶς ὅμως περιέπεσεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ Λέμου;

— Θὰ σοι τὸ εἶπω ἐν βραχυλογίᾳ. Ὁ Μιαντουκατοῦ, πατὴρ ἡδὴ καὶ πεπολιτισμένος, ἔνεκα τῆς μεθ' ἡττον αὐτοῦ ἀγρίων ἀνθρώπων συγχρωτίσεως, ἐθεώρησε τὰ δάση τοῦ λίαν ἐρημὰ καὶ τὴν καλύβην τοῦ λίαν μελαγχολικὴν.

Προσῆγγισε, λοιπόν, εἰς τοὺς Πίντος καὶ ἐνεκατέστησε εἰς τὴν εἰσόδον τῆς κοιλάδος, πλησίον ποταμοῦ καὶ ἐπὶ βράχου, τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς ἐφεστίους θεοὺς του.

Οἱ ἐφεστίοι θεοὶ του συνίσταντο εἰς μικρὸν καὶ χονδρεῖδες ἀγαλμα τοῦ Μαλοῦ, γλυφέν, διὰ μαχαίριου, ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Μιαντουκατοῦ.

Ἡ Κομφή-Ἐλαφος συνετήρει τὸ ἱερὸν πῦρ ἐνώπιον τοῦ εἰδώλου, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ μέγας ἀρχηγός, ἐλλείψει ἀνθρώπων, ἔθου κονίλους.

Ὁ Θεὸς ἐφάνετο εὐχαριστούμενος εἰς τὸν ζενίζοντα αὐτὸν ἡ τυλλάχιστον οὗτος πὸ ἐπίστευε, διότι πάντα τῷ ἐπετύγγανον· οἱ Πίντος, ἐκτιμῶντες δικαίως τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἱκανότητά του, ἀνέθεσαν αὐτῷ τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκστρατειῶν τῶν ἡ μικρὰ δημοκρατία ἐσεβότο αὐτόν· τὸ κρέας, οἱ καρποὶ, τὸ γάλα καὶ τὰ ἄλλα οὐδέποτε ἔλειπον ἐκ τῆς κατοικίας του.

Ἡμέραν τινὰ, οἱ Πίντος, ὁρμώμενοι ἐκ νότου, εἰσέδυσαν μέχρι τοῦ Μεζικοῦ. Κατὰ τὴν μακρὰν αὐτῶν πορείαν μέχρις οὐ φθᾶσιν εἰς τὴν πόλιν, ἐλεηλάτησαν τὰ χωρία καὶ ἐνίκησαν πολλὰ στρατιωτικὰ σώματα Ἰσπανῶν· πλὴν ἡ φρουρὰ καὶ οἱ ἐβελονταὶ τοῦ Μεζικοῦ ἠνάγκασαν αὐτοὺς νὰ ὑποχωρήσωσιν. Οἱ Πίντος, ὑποχωροῦντες, εἰσέβαλον εἰς τὴν ἐπαύλειν τῆς Ἀγίας Μαρίας, τῆς ὁποίας οἱ κάτοικοι εἶχον τράπῃ εἰς φυγὴν, ἐγκαταλιπόντες τὴν Ἰνέ, ἥτις εἶχε πέσει λιπόθυμος, κατὰ τὴν ἀφίξιν τῶν Ἰνδῶν.

Ὁ Μιαντουκατοῦ ἔλαβεν αὐτὴν μεθ' ἑαυτοῦ.

— Ἡ παρθένος αὕτη, εἶπε, θέλει διατηρεῖ τὸ ἱερὸν πῦρ ἐνώπιον τοῦ βωμοῦ τοῦ ἰσχυροῦ Μαλοῦ.

Ἡ Ἰνέ, λοιπόν, μετηνέχθη παρὰ τοῖς Πίντος.

ΚΘ'

Ἡξέυρεις ὅτι ὁ Ἀγγελὸς Λέμος εἶχε σχηματίσει, ἰδίᾳ δαπάνῃ, λόχον ἐθελοντῶν, ὅπως μεταβῇ πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀδελφῆς του, ὅτι δὲν ἀνεκάλυψεν αὐτὴν, ἀλλ' ἐπανήγαγε μεθ' ἑαυτοῦ μικρὰν Ἰνδὴν, τὴν Κλάραν, θυγατέρα τοῦ Μιαντουκατοῦ καὶ τῆς Κομφῆς-Ἐλάφου.

Ἀγνοεῖς ὅμως ὅτι ἡ τελευταία ἀπέθανεν, ἀμυνομένη ὑπὲρ τοῦ ἰδίου τέκνου τῆς καὶ ὅτι ὁ Λέμος, πρὶν ἢ ἀναχωρή-

σῃ μετὰ τῆς Κλάρας καὶ τῶν θησαυρῶν τοῦ Ἰνδοῦ, εἶχε πυρπολήσει τὴν καλύβην.

Ὁ Μιαντουκατοῦ, καθήμενος ἀκίνητος ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς κατοικίας του, ἔμεινεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἄσιτος καὶ ἔτι πλείονας ἄφρων. Ἐπὶ τέλους, διηυθύνθη βραδέως πρὸς τὸ δάσος. Προχωρήσας πολὺ εἰς τὸ βῆθος αὐτοῦ, ἠκολούθησε τὸν ῥοῦν ῥύακος, εἰς τοῦ ὁποῖου ἀφίκετο τὰς πηγὰς· ἐκεῖ ἐσταμάτησεν εἰς ἀδενδρον μέρος, ὅπου ὑπῆρχον λευκαὶ τινες πετελαί.

Μεταξὺ τῶν πετελῶν ὑπῆρχε καλύβη, τῆς ὁποίας ἡ θύρα ἦτο ἐξωθεν στερεῶς δεδεμένη, διὰ σχοινίου ἐκ βύρλων.

Ὁ Μιαντουκατοῦ ἠνέφξε τὴν θύραν καὶ εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς νέαν γυναικα, καθήμενην ἐπὶ κλίνης ἐκ φύλλων ἦτο ὠχρὰ καὶ καταβεβλημένη ὑπὸ γενικῆς ἀτονίας.

Ἦτο ἡ Ἰνέ.

Ὁ Μιαντουκατοῦ, ἰδὼν αὐτὴν, ἀνεσκίρτησεν.

Ἐνόησε τὴν φρικώδη θέσιν τῆς δυστυχούς.

— Ἀπέθνησκε τῆς πείνης!

Βεθυβισμένος εἰς τὴν ἰδίαν του θλίψιν μετὰ τὸν θάνατον τῆς Κομφῆς-Ἐλάφου καὶ τὴν ἀρπαγὴν τῆς θυγατρός του, εἶχε λησμονήσει τὴν Ἰνέ, ἥτις, κεκλεισμένη ἔνευ τροφῆς καὶ οἴας δῆποτε βοήθειας πρὸ δεκαπέντε ἡμερῶν, ἀπέθνησκεν ἐν παρταταμένη καὶ σκληρᾷ ἀγωνίᾳ.

Ἡ δυστυχὴς ἐκάθητο αὐτομάτως, διότι τὸ λογικὸν καὶ ἡ θέλησις εἶχον ἐγκαταλείψει αὐτὴν ἦτο σχεδὸν πτώμα.

— Πῶς! εἶπον ἐγὼ, ὁ Μιαντουκατοῦ...

— Ὁ Μιαντουκατοῦ ἦτο ἄνθρωπος καὶ ἡ Ἰνέ νέα καὶ ὠραία· ἦτο δούλη καὶ αὐτὸς κύριος τῆς ἄλλως, ἀνῆκεν εἰς μισητὴν φυλὴν. Καὶ πεπολιτισμένος ἀνὴρ ἴσως ἤθελε πράξει ὁμοίως.

— Τί ἐπραξεν;

— Ὅπως μὴ διεγείρῃ τὴν ζηλοτυπίαν τῆς Κομφῆς-Ἐλάφου, εἶχεν ὀδηγήσει τὴν Ἰνέ εἰς τὸ δάσος καὶ εἶχεν ἐγείρει αὐτὴν καλύβην, ὅπου ἤρχετο καὶ ἔβλεπεν αὐτὴν καθ' ἐκάστην. Εἶναι περιττὸν νὰ εἰπω, ὅτι ὁ Ἰνδὸς ἦτο ἀμειλικτός πρὸς τὴν δυστυχὴ νεάνίδα, τὴν ὁποίαν ἐπεμελεῖτο καὶ διέτρεφεν, ὡς αὐτὸς ἤθελεν, ἐγκλείων αὐτὴν ἐν τῇ καλύβῃ, μετὰ τὴν ἐκείθεν ἀναχώρησίν του.

— Εἶναι φρικῶδες! Καὶ ἀξιοῖς, ὅτι οἱ ἄγριοι ἔχουσι καθαρὰν καρδίαν;

— Ἀς ἀφήσωμεν τὴν ἠθικολογίαν, Εὐγένει· διηγούμαι καὶ οὐδὲν πλέον· ἄλλως, ἐνθυμήθητι, ὅτι οὐδεὶς ἄνθρωπος ὑπάρχει, ὅστις δὲν ἔχει νὰ μεμψῇ ἑαυτοῦ διὰ τινὰ ἀδυναμίαν, ὅτι δ' ἡ Ἰνέ ἦτο θελατικὴ.

Μολονότι ὁ Μιαντουκατοῦ ἠγάπα ἐξ ὅλης ψυχῆς τὴν Κομφὴν-Ἐλαφον, οὐχ ἦτον ἠγάπα ἐπίσης τὴν Ἰνέ.

Ἰδὼν αὐτὴν εἰς ἐκείνην τὴν καταστάσιν, ἐφρικίσε καὶ ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν.

Μόλις ὅμως τὴν ἐθίξεν, ἐκείνη ἔπεσεν ἐπὶ τῶν ξηρῶν φύλλων καὶ ἀπεκαλύφθη ἀρτιγέννητον θῆλυ βρέφος, τὸ ὁποῖον, εἰ καὶ καταγόμενον ὑπὸ ἐρυθροδέρμου πατρός καὶ ὠχροδέρμου μητρός, ἦτο ἐκτάκτως λευκόν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ προσέκλινε πρὸς τὴν μητέρα.

Ἡ Ἰνές, κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ἔστρεψε τοὺς σθεννυμένους ὀφθαλμούς της πρὸς αὐτόν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου, νομίσας, ὅτι ἐκεῖνο τὸ βλέμμα κατηρᾶτο αὐτοῦ.

Εἶτα, ἡ Ἰνές ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς καὶ υελώδεις.

Ἦτο νεκρά.

Τότε, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔλαβε τὸ βρέφος, ἐξῆλθε τῆς καλύβης, ἔκλεισε τὴν θύραν αὐτῆς ὡς ἐὰν ἐντὸς αὐτῆς ὑπῆρχε τι δυνάμενον νὰ φύγῃ, διήλθε δρομάϊος τὸ δάσος, ἔφθασεν εἰς τὸ χωρίον καὶ ἐνεπιστεύθη εἰς τινὰ γυναῖκα τὸ βρέφος· εἶτα δ' ἐπανῆλθε μετὰ πῆς αὐτῆς ταχυπύτης εἰς τὸ δάσος, κατέστρεψε τὴν καλύβην, ἀφοῦ ἐξήγαγεν αὐτῆς τὸ πτώμα· τῆς Ἰνές, συνεσώρευσε τὰ συντρίμματα, ἐτοποθέτησεν ἐπὶ τοῦ σωροῦ τὸ σῶμα τῆς νεκρᾶς καὶ ἔθεσε πῦρ, ἀναφώνων:

— Τούλάχιστον, δὲν θά τὴν φάγουν τὰ θηρία.

Καθῆσας δ' εἰς τοὺς πόδας δένδρου καὶ ἀπέναντι τῆς πυρᾶς, ἔφαλε, διὰ φωνῆς μονοτόνου, ἅμα τι ὅμοιον τῷ *Kürste* ἀεὶ *räpansor*.

Ἡ τῶν αὐτῶν αἰσθημάτων ἐκδήλωσις εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἡ αὐτή, οἰαδῆποτε ἀν-ῆται τὰ ἦθη καὶ ἡ ἀνατροφή τοῦ αἰσθανομένου αὐτά.

Μετὰ τὸν ἐντελῆ ἐμπρησμόν, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἔσκαψε λάκκον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔρριψε τὴν τέφραν, ἣν ἐκάλυψε διὰ χώματος καὶ ἀπῆλθε.

Βλέπεις, Ἀρρία, τοὺς καρπούς τῆς ἐκδικήσεως; Ὁ Δέμος, φονεύσας τὴν *Κομφήνη-Ελαφον*, προῦξέννησεν εἰς τὸν Μιαντουκατοῦκ τὴν ἐπιλανθανομένην τῶν πάντων ζωηρὰν θλίψιν, οὕτω δὲ προητοιμάσε τὸν φρικώδη θάνατον τῆς ἀδελφῆς του Ἰνές.

Δ

Ἐνῶ ὁ Μιαντουκατοῦκ ἡσχολεῖτο εἰς τὴν ταφὴν τῆς Ἰνές, ἡ γυνή, εἰς τῆς ὁποίας τὴν φροντίδα εἶχεν ἀναθέσει τὸ ἀρτιγέννητον βρέφος, ἐκάλεσεν ἱερέα τῶν Πίντος καὶ τῷ εἶπεν:

— Ὁ εἰδωλολάτρης Ἰνδὸς ἀρχηγὸς μοὶ ἐνεπιστεύθη τοῦτο τὸ βρέφος, τὸ ὁποῖον ἀγνοῶ πόθεν καταγεται· θεωρῶ ὁμῶς καθῆκόν μας νὰ τὸ βαπτίσωμεν καὶ τῷ ἀνοίξωμεν τὰς πύλας τοῦ παραδείσου.

Ὁ ἱερεὺς ἐβάπτισε τὸ βρέφος καὶ ἐκάλεσεν αὐτὸ Μαρίαν.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, ἀγνοῶν τὰ συμβάντα, ὠνόμασε τὴν θυγατέρα του *Παρθένου-τῆς-Αὔρης*, διότι εἶχε γεννηθῇ τὴν πρωΐαν.

ΛΑ

Παρήλθον ἔτη.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ, τὸν ὁποῖον οἱ Πίντος ἐκάλουν *Ερυθρὸν-Πατέρα*, ἐγένετο σιωπηλός.

Ἐλάλει περὶ φωτεινοῦ καὶ λευκοῦ πνεύματος, τὸ ὁποῖον ἔβλεπε νὰ πλησιάζῃ εἰς

τὴν κλίνην του, τὴν νύκτα, περὶ πνεύματος, ἔχοντος τὴν μορφήν γυναικός.

Ὁσάκις δὲ συνδιελέγετο χαμηλοφώνως μετὰ τοῦ πνεύματος ἐκεῖνου, ἡσθάνετο σφοδρὰν ταραχὴν, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐσπινθηρόβολου καὶ τὸ βλέμμα του ἦτο ἄγριον.

Γενόμενος ἀρχηγὸς τῶν Πίντος μετὰ τινὰ ἔτη ἀπὸ τῆς παρ' αὐτοῖς ἐγκαταστάσεώς του, ἐφέρετο σχεδὸν ὡς μικρὸς βασιλεὺς, ἔχων καὶ σώματοφυλακὴν ἐξ ἐρυθροδέρμων Ἰνδῶν, ἀλληλοδιαδόχως προσελθόντων καὶ ἐγκαταστάντων εἰς τὴν φυλὴν, ἕνεκα τῆς ἀνδρείας καὶ τῆς παρησίας τοῦ ἀρχηγοῦ.

Πλὴν τῆς στιγμῆς τοῦ κινδύνου, καθ' ἣν ἀνελάμβανε τὴν διοίκησιν, ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐφαίνετο σοβαρὸς καὶ μελαγχολικός, ἐπιζητῶν τὴν ἐρημίαν.

Ἐβλεπον αὐτὸν εἰσδύοντα ὡς σκιὰν ἐντὸς τοῦ δάσους, ἐὰν δέ τις εἶχε τόσῃν τόλμῃν νὰ τὸν παρακολούθησῃ, ἔβλεπεν αὐτὸν ἀκολουθοῦντα τὸν ῥοῦν τοῦ ρύακος μέχρι τῶν πηγῶν αὐτοῦ, καθήμενον εἰς τοὺς πόδας λευκῆς πετέρας καὶ μένοντα ἐφ' ὀλοκλήρους ὥρας μετὰ τοὺς ὀφθαλμούς ἀτενεῖς ἐπὶ μικροῦ γηλόφου, ἐπὶ τοῦ ὁποίου πολλάκις ἔθυε πτηνὰ καὶ ζῶα τετραπόδα.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο πρόσηνός καὶ ἐμεῖδεν πρὸς μόνην τὴν θυγατέρα του.

Ἡ Μαρία ἤσκει μεγίστην ἐπ' αὐτοῦ ἐπιροήν· ἡ φωνὴ τῆς κόρης ἐνεποίει αὐτῷ τὴν ἐντύπωσιν ἀπωτέρας ἀρμονίας, εὐαρέστου ἀναπολήσεως, ἀνακινουμένης εἰς τὴν φαντασίαν του.

Πρὸς πάντα ὅμως ἕτερον ἦτο ἀπροσπέλαστος.

Ἡ Μαρία μόνον ἀπαξ εἶδεν αὐτὸν ὠργισμένον καὶ ἀπαξ κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ἐνώπιον αὐτοῦ· ἦτοι καθ' ἣν ἡμέραν αὕτη προσήχετο.

Εὐρίσκομένη μόνῃ εἰς τὸν κόσμον, διότι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο παράδοξος πατήρ, διερχόμενος τὸν καιρὸν του ἐκτὸς τῆς κοιτίδας του, κατὰ δὲ τὸ βραχὺ χρονικὸν διάστημα, τὸ ὁποῖον διήρχετο ἐν αὐτῇ, μένων εἰς τινὰ γυναικὴ μελαγχολικὴ καὶ σιωπηλὴν ἢ ἐνίοτε ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους λέξεις, ἄλλως δ' ἀγνοοῦσα ὅτι ὁ Μιαντουκατοῦκ ἦτο πατήρ της, ἡ Μαρία ἡσθάνετο θλιβομένην τὴν καρδίαν της.

Εἶχε φθάσει εἰς τὸ ἔαρ τοῦ βίου καὶ ἤρχιζε ν' ἀγαπᾷ μετὰ τὸ ἄριστον, μυστηριώδες καὶ ἀκατάληπτον αἰσθημα τοῦ πρώτου ἔρωτος τῶν παρθένων.

Ἡ Μαρία, συγχάζουσα, ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Μιαντουκατοῦκ, εἰς τὴν οἰκίαν τῆς τροφῆς της καὶ συναναστροφόμενῃ μετὰ τοῦ βαπτίσαντος αὐτὴν ἱερέως, συνδιελέγετο περὶ τῆς χριστιανικῆς καθολικῆς θρησκείας. Ἡμέραν τινὰ, λοιπόν, ἦτο γονυπετὴς πρὸ τοῦ βωμοῦ τοῦ Μαλοῦκ, ἐντὸς μεμονωμένου δωματίου, φωτιζομένου ὑπὸ τοῦ φωτός λύχνου, συντηρουμένου διὰ τοῦ λίπους τῶν εἰς τὸν Μαλοῦκ θυσιαζομένων ὑπὸ τοῦ Μιαντουκατοῦκ ζῶων.

Ἡ νεανίς, ὅμως δὲν ἀπηθύνετο πρὸς τὸν Μαλοῦκ, τὸν ὁποῖον ἀνεγνώριζε μόνον ὡς καταχθόνιον δυνάμιν.

Ἐγονυπέτει πρὸ αὐτοῦ κατὰ τύχην, οὕτως εἶπεῖν, καὶ ἐκράτει εἰς χεῖρας της μακρὸν χαλκινὸν Ἐσταυρωμένον.

Προσῆχετο μόνον κατὰ τὴν ἀπουσίαν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅστις ὅμως, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἶχε μὲν ἐξέλθει, εἰς θήραν, πλὴν ἐπέστρεψε παραχρῆμα.

Εἰσελθὼν ἀθουρόδως, εἰσέδυσεν ἀκροποδητεὶ μέχρι τοῦ προσευχητηρίου τῆς Μαρίας. Κατὰ πρῶτον δὲν διέκρινεν αὐτήν, τὴν ἤκουσεν ὅμως προσευχομένην μεγαλοφώνως καὶ κλαίουσαν.

Ἠκροάσατο προσεκτικῶς τῶν χριστιανικῶν προσευχῶν της καὶ παρετήρησεν εἰς χεῖρας της τὸν Ἐσταυρωμένον.

Τότε, τυφλωθεὶς ὑπὸ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ φανατισμοῦ του, ἤρπασεν αὐτήν ἀπὸ τῆς κόρης.

Ἡ Μαρία ἀφῆκε κραυγὴν.

Εἶδεν ἀπαστράπτοντα ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν της τὸν πέλεκυν τοῦ Ἰνδοῦ.

Εἶδε τοὺς ἀγρίους καὶ ἀπειλητικούς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπ' αὐτῆς μετὰ τριμερῆς ἐκφράσεως.

Αἶφνης ὅμως ὁ πέλεκυς ἔπεσεν ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ Μιαντουκατοῦκ, ὅστις, ἀφήσας τὴν κόρην τῆς νεάνιδος, ἔφυγεν.

Ἡ ἀπανταχοῦ παρακολουθοῦσα αὐτὸν σκιὰ εἶχε παρεντεθῇ μετὰ αὐτοῦ καὶ τῆς Μαρίας· ὁ Μιαντουκατοῦκ εἶχεν ἴδει τὸ φάντασμα τῆς Ἰνές, ἐναγκαλιζομένης καὶ προστατευούσης τὸ τέκνον της.

Ταῦτο συνέβη, διότι ἡ ὁμοιότης τῆς Μαρίας μετὰ τῆς μητρὸς της ἦτο ἀπαράμιλλος.

ΛΒ

Αὕτη ἡ σκηνὴ συνέβαινεν ἔν εἶτος πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ Λοπές ὡς ἐμπόρου παρὰ τοῖς Πίντος.

Ὁ Μιαντουκατοῦκ ἐκτοτε δὲν παρετήρει τὴν θυγατέρα του ἢ μετὰ φρίκης ἐγένετο δι' αὐτὸν ζῶν ἐλεγχος συνειδήσεως.

Ἡγάπα μὲν αὐτὴν ὡς θυγατέρα του, ἀλλὰ τὴν ἀπεστρέφετο ὡς χριστιάνην.

Ἡ παράδοξος ὁμῶς ὀπτασία τοῦ Μιαντουκατοῦκ ὑπερήσπιζεν αὐτὴν κατὰ τῆς ὀργῆς του.

Ὁσάκις, ἐνῶ παρετήρει αὐτήν, φοβερὰ σκέψις διήρχετο διὰ τοῦ νοῦς του, ἔβλεπε προβάλλουσιν τὴν ὥραν, αὐτὴν καὶ γαλήνιον σκιάν τῆς Ἰνές, τῆς ὁποίας οἱ μεγάλοι μέλανες ὀφθαλμοὶ προσήλουν ἐπ' αὐτοῦ τὸ παγετώδες βλέμμα των.

ΛΓ

Ἡμέραν τινὰ, ἐνεφανίσθη παρὰ τοῖς Πίντος νεαρὸς ἱππεὺς, ὅστις, ἀφιππεύσας πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἀρχηγοῦ, ἔσχε μετ' αὐτοῦ μυστικὴν συνέντευξιν.

Ὁ νεαρὸς ἱππεὺς ἦτο ὁ Λοπές.

Ἄς ἴδωμεν διατὶ ἦλθεν.

Ὁ Λοπές, ἀφικόμενος εἰς τὸ Μεξικὸν μετὰ τῆς ἀκολουθίας τοῦ ἀντιβασιλέως, ὅστις ἐπροστάτευε καὶ ἡνῶσε αὐτόν, ἐπέτυχε ταχέως ἐπικερδεῖς ἀσχολίας. Παρὰ δὲ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν του ἦτο πῶς φιλοχρήματος, ἐπομένως ἐκτίσαστο σχετικῶς σημαντικὴν περιουσίαν, ἵνα ζήσῃ ἀνεξάρτητος.

Τῷ ἦτο ἐπίπονον νὰ ὑπηρετῇ ἑτέρους καὶ προσέβλεψεν ὑψηλότερα· ἐτόλμησε νὰ σκοπεύσῃ τὴν καρδίαν μιᾶς τῶν θυγατέρων τοῦ ἀντιβασιλέως.

Ὁ Λοπὲς ἐδοκίμοιτο ἐπὶ τῶν παραφορῶν καὶ παρεκτροπῶν τοῦ ἔρωτος, ὅπως πείσῃ τὸν πατέρα νὰ νυμφεύσῃ τὴν θυγατέρα του μετὰ τοῦ πλάνησαντος αὐτὴν, χάριν τῆς σωτηρίας τῆς τιμῆς της.

Ἡ ἀθωότης ὅμως τῆς νεανίδος ἀνέτρεψε τὰ σχέδια τοῦ Λοπὲς· ὁ ἀντιβασιλεὺς ἀντελήφθη, ὅτι ἡ θυγάτηρ του ἤρπτο καὶ ἠθέλησε νὰ γνωρίσῃ τὸ ἀντικείμενον τοῦ ἔρωτος αὐτῆς.

Δὲν ὑπῆρξε δὲ δύσκολον αὐτῷ νὰ μάθῃ, ὅτι ὁ ἐρώμενος ἦτο ὁ Λοπὲς.

Κατέλαβε δ' αὐτὸν εἰσερχόμενον, ἐν ὥρᾳ νυκτός, εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς θυγατρὸς του, ὑποβουθούμενον ὑπὸ γράβις ὑπηρετρίας, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἐξαγοράσει.

Ὁ ἀντιβασιλεὺς ἐφυλάκισε τὸν Λοπὲς καὶ τὴν ὑπηρετρίαν καὶ ἀπέστειλε τὴν θυγατέρα του εἰς τὴν Ἰσπανίαν· ἐνήργησεν ὅμως μετὰ τοσαύτης φρονήσεως, ὥστε αὕτη οὐδέποτε ἔμαθε τὸ αἴτιον τοῦ ταχέως χωρισμοῦ.

Μετ' ὀλίγον χρόνον, ὁ ἀντιβασιλεὺς, πεισθεὶς ὅτι ἡ συνωμοσία ἀπέτυχε καθ' ὁλοκληρίαν, ἀπεφυλάκισε τὸν Λοπὲς καὶ τὴν δούλην.

Εἶχεν ὅμως ἐξάψει τὸ μῖσος τοῦ τυχοδιώκτου, ὅστις, ἅμα ἐλευθερωθεὶς, συνήγαγε πάντα τὰ χρηματικὰ κεφάλαιά του, τὰ ὅποια εἶχε καταθέσει παρὰ διάφοροις ἐμπορικοῖς οἰκοῖς, ἵππευσεν καὶ ἀπῆλθε πρὸς νότον εἰς ἀναζήτησιν τῶν Πίντος, τῶν ἀρχηγῶν τῶν ὁποίων ἐγίνωσκε τὸ κατὰ τῶν Ἰσπανῶν ἀρχαῖον μῖσος· τὸ παραδειγμα τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, αἵτινες εἶχον δυνήθῃ νὰ χειραφετηθῶσι, ἐνέσπαιρε παρὰ τοῖς Μεξικανοῖς τὰς ιδέας τῆς ἀνεξαρτησίας.

Ὁ Λοπὲς, μὲ τὴν κεφαλὴν πλήρη μυρίων φιλοδοξῶν σχεδίων, προύχωρσε μέχρι οὗ ἀνεῦρε τὸ χωρίον τῶν Πίντος, τῶν ὁποίων ὁ ἀρχηγὸς ἠκούσεν αὐτοῦ εὐχαρίστως.

Προὔκειτο περὶ ἀποτινάξεως τοῦ ζυγοῦ τῶν κατακτητῶν· ὁ Λοπὲς καὶ οἱ Πίντος εὐρέθησαν σύμφωνοι.

Ὁ τυχοδιώκτης, γενόμενος δεκτὸς νὰ ζῇ ἐν μέσῳ αὐτῶν, ἠκούσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τῆς ὠραίας τοῦ χωρίου, τῆς Παρθένου - τῆς - Αὐγῆς, καὶ εἶδεν αὐτήν.

Ὁ Λοπὲς οὐδέποτε εἶχεν αἰσθανθῇ ἔρωτα.

Ἐκ φιλοδοξίας εἶχε προσπαθήσει νὰ παραπλανήσῃ τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀντιβασιλέως.

Ἀποτυχὼν εἰς τὰ σχέδιά του καὶ φυλακισθεὶς, ἠθέλησε νὰ ἐκδικηθῇ.

Ἡ ἐκδίκησις εἶναι τρομερὸν πάθος, ἀλλ' ὁ ἔρως ὑπερνικᾷ πάντα τὰ λοιπὰ.

Ὁ Λοπὲς ἠράσθη τῆς Παρθένου - τῆς - Αὐγῆς δι' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του, χάριν δ' αὐτῆς ἐλησμόνει τὰ πάντα.

Τότε, ἀπεφάσισε ν' ἀποκατασταθῇ παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς.

Παρουσιασθεὶς ὅμως πρὸς αὐτοὺς ὡς ἐχθρὸς τῶν Ἰσπανῶν, μολοντί Ἰσπανὸς ὢν, ἔδει νὰ χαράξῃ ἑαυτῷ πορείαν, δυναμένην ν' ἀπομακρύνῃ τὰς ὑπονοίας.

Προσηνέχθη, λοιπόν, νὰ ὑπηρετῇ ὡς κατὰσκοπὸς τῶν Πίντος, ὑπὸ τὸ πρῶτον σχημα πλανοδίου ἐμπορίου, νὰ ἐξέρχεται τοῦ χωρίου καὶ νὰ ἐπιστρέφῃ εἰς αὐτό, νὰ κομίζῃ εἰδήσεις καὶ νὰ μεταδίδῃ ὁδηγίας εἰς τοὺς ἐν Μεξικῷ Ἰνδοὺς, νὰ ἐπισκοπῇ δὲ τὴν κατὰλληλον στιγμὴν πρὸς ἀνὰκρηξιν τῆς ἀνεξαρτησίας.

(Ἐπταίει συνέχεια).

Δ**

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

(Συνέχεια τῆς προηγουμένης φύλλου).

Ἀμφότεροι ἐκέντησαν τοὺς ἵππους τῶν, οἵτινες ὡς πτερωτοὶ διέτρεξαν τὴν ἀποστασιν δύο ἢ τριῶν λευγῶν, μεθ' ὃ ἐπανελάβον τὸ σύνθημα βχδισμᾶ των, ἐπιτρέποντες οὕτω τοῖς κυρίοις των νὰ συνδιαλέγωνται ἀνέτως.

Τοιαυτοτρόπως, οἱ σύζυγοι ἀφίκοντο εἰς Μᾶνς, ὅπου, σχεδὸν ἡσυχοὶ, διενυκτέρευσαν, τὴν δ' ἐπιούσαν ἐξηκολούθησαν τὴν πορείαν των, διὰ μέσου τῶν ἄμυδων δασῶν, ὅπως φθάσωσι τὴν ἐσπέρην εἰς Μεριδόρ.

Ὁ Σαὶν - Λύκ ἐπίστευσεν, ὅτι ἐκεῖ ἤθελεν εἶναι ἐκτὸς κινδύνου, ἐνῷ ἐγίνωσκε τὸν ἐκ περιτροπῆς ἐξημμένον ἢ νωχελῆ χαρακτῆρα τοῦ βασιλέως, ὅστις, ἀναλόγως τῆς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Σαὶν - Λύκ πνευματικῆς διαθέσεώς του, ἢ ἐξαπέτειλε κατὰ τῶν φυγαδῶν συζύγων εἰκόσιν ἀγγελιαφόρους καὶ ἑκατὸν σωματοφύλακας μὲ τὴν ἐντολὴν νὰ συλλάβωσιν αὐτοὺς ζῶντας ἢ νεκρούς, ἢ ἠρκέσθῃ νὰ ἐκπέμψῃ στεναγμὸν, ἀποκαλύπτων ἐκτὸς τῶν σκεπασμάτων τῆς κλίνης τοὺς βραχίονας καθ' ἕνα δάκτυλον πλέον τοῦ συνήθους καὶ ψιθυρίζων·

— Ἀ! προδότα Σαὶν - Λύκ, νὰ μὴ σε γνωρίσω πρότερον!

Οἱ φυγάδες ὅμως οὐδ' ἀγγελιαφόρον, οὐδὲ σωματοφύλακα εἶχον ἀπαντήσῃ καθ' ὁδόν, ἐπομένως ἐδικαιοῦντο, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, νὰ πιστεύωσιν, ὅτι ὁ Ἐρρίκος Γ' εἶχεν εὐρεθῇ εἰς τὴν νωχελῆ διαθέσιν τοῦ πνεύματός του.

Τοῦτο πολλάκις ἔλεγεν ὁ Σαὶν - Λύκ, στρέφων συγχρόνως τὸ βλέμμα πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ οὐδ' ἐλάχιστον ἴχνος διώκτου ἀποκαλύπτων.

Ἐνῷ ὅμως κατεῖχετο ὑπὸ τοιαύτης σκέψεως, ἠσθάνθη τὴν χεῖρα τῆς συζύγου του ψάφουσαν τὸν βραχίονά του καὶ ἀνεσκήρτισε, διότι δὲν ἦτο θωπεῖα.

— Παρατήρησον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

Ὁ Σαὶν - Λύκ ἐστράφη καὶ εἶδεν εἰς τὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντος ἵππεά, τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἀκολουθοῦντα, ὅστις, ὡς ἐφαίνετο, ἐβίαζε μεγάλως τὸν ἵππον του.

Ἐκεῖνος ὁ ἵππεὺς ἦτο εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὁδοῦ καί, κατὰ φυσικὸν νόμον τῆς ὀπι-

κῆς, ἐφαίνετο μεγαλύτερος ἢ κατὰ φύσιν.

Τὴν σύμπτωσιν ἐκείνην ὁ Σαὶν - Λύκ ἐθεώρησε δυσοίανον, εἴτε ἐνεκα τῆς ψυχολογικῆς διαθέσεώς του, τὴν ὁποίαν ἐν ἀκαταλήλω στιγμῇ ἡ πραγματικότης διέφευδεν, εἴτε διότι, παρὰ τὴν προσποιημένην γαλήνην του, ἐφοβεῖτο πάντοτε καινοφανῆ τινα τροπὴν τοῦ πνεύματος τοῦ βασιλέως.

— Ναί, πραγματικῶς, εἶπεν, ἄκων ὡχρίσας, βλέπω ἕνα ἵππεά ἐκεῖ κάτω.

— Ἀς φύγωμεν, ἀπήντησέν ἡ Ἰωάννα, κεντήσασα τὸν ἵππον της.

— Ὅχι, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, τοῦ ὁποῦ τὴν ψυχραιμίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ταράξῃ ὁ φόβος, δὲν ἠσθάνετο ὁ ἵππεὺς ἐκεῖνος, καθ' ὅσον δύναμει νὰ κρίνω, εἶναι μόνος, δὲν ὀφείλομεν δὲ νὰ φύγωμεν ἐνώπιον ἐνὸς μόνου ἀνδρός. Ἀς παραμερίσωμεν καὶ ἄς ἀφίσωμεν αὐτὸν νὰ διέλθῃ· ἔπειτα θὰ ἐξακολούθωσιν τὸν δρόμον ἡμῶν.

— Ἐὰν ὅμως σταματήσῃ;

— Ἐὰν σταματήσῃ, θὰ ἴδωμεν πῶς εἶναι καὶ θὰ ἐνεργήσωμεν κατὰ τὴν περίστασιν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ἐγὼ δ' ἐσφαλὼν, προτείνασα νὰ φύγωμεν, ἀφοῦ ὁ Σαὶν - Λύκ εἶναι ἐδῶ, ἵνα μὲ ὑπερασπίσῃ.

— Ἀδιάφορον, ἄς φύγωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Σαὶν - Λύκ, ῥίψας τελευταῖον βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἀγνώστου, τοῦ ὁποῦ ὁ ἵππος ἔτρεχε τριποδίζων· βλέπω ἐπὶ τοῦ πύλου τοῦ πτερόν καὶ ὑπ' αὐτὸ περιλαίμιον, τὰ ὅποια μοὶ προξενοῦσιν ἀνησυχίαν.

— Ὡ! Θεέ μου! Πῶς ἐν πτερόν καὶ ἐν περιλαίμιον δύνανται νὰ σε ἀνησυχήσωσιν; ἠρώτησεν ἡ Ἰωάννα τὸν σύζυγόν της, ὅστις εἶχε λάβει τὸν ἵππον της ἀπὸ τῶν ἡνίων καὶ ἔσυρεν αὐτὸν εἰς τὸ δάσος.

— Διότι τὸ μὲν πτερόν εἶναι χρώματος τοῦ συρμοῦ εἰς τὴν αὐλὴν κατ' αὐτάς, τὸ δὲ περιλαίμιον τοῦ νεωτέρου ἐπίσης συρμοῦ. Ἐμπρός, ἔμπρός, Ἰωάννα, ὁ ἵππεὺς μοὶ φαίνεται ἀπεσταλμένος τοῦ βασιλέως, τοῦ σεπτοῦ κυρίου μου.

— Ἐμπρός, ἀπεκρίθη ἡ νεκρά γυνή, τρέμουσα ὡς φύλλον δένδρου ἐπὶ τῇ σκέψει, ὅτι ἦτο δυνατόν ν' ἀποχωρισθῇ τοῦ συζύγου της.

Πλὴν ἡ φυγὴ δὲν ἦτο εὐκόλος, διότι οἱ κλαδοὶ τῶν φηγῶν ἦσαν λίαν πυκνοί, ἀποτελοῦντες πραγματικὸν τεῖχος.

Πρὸς τοῦτο, οἱ ἵπποι ἐβυθίζοντο μέχρι τοῦ στήθους εἰς τὸ ἄμυδρον ἔδαφος.

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ ἵππεὺς ἐπλησίαζε ταχὺς ὡς κεραυνός, ἠκούετο δ' ὁ κρότος τῶν ὀπλῶν τοῦ ἵππου τοῦ ἐπὶ τῆς κλιτύος τοῦ ὄρους.

— Ἡμᾶς τῷ ὄντι καταδιώκει, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ! ἀνέκραξεν ἡ Ἰωάννα.

— Ἐὰν ἡμᾶς καταδιώκῃ, εἶπεν ὁ Σαὶν - Λύκ, σταματήσας τὸν ἵππον του, ἄς ἴδωμεν τί θέλει παρ' ἡμῶν, ἀφοῦ καὶ πεζὸς δύναται νὰ φθάσῃ ἡμᾶς.

— Σταματᾷ, εἶπεν ἡ νεκρά γυνή.

— Καὶ ἀφιππεύει, προσέθετο ὁ Σαὶν - Λύκ. Ἰδοὺ, εἰσδύει εἰς τὸ δάσος. Ἀ! μὴ τὴν πίστιν μου, καὶ ἂν ἦναι αὐτός ὁ διὰβολος, ὑπάγω εἰς προὑπάντησίν του.